

1. července.

Ve Švýcarsku, připomínka především **Zakladatelů**, ale také některých mnichů a konvršů slavného kláštera La Valsainte¹ [la valsént], mužů zajisté druhu přímo hrdinského. První z nich v počtu dvaceti čtyř, když jako uprchlíci přišli z Francie do zmíněného prastarého kláštera Karthusiánů, v tento den roku 1791, jež od té doby slavili každý rok, jako by zapláli novým nadšením, a rozhodli se, že provedou a dokončí reformu abbé de Rancé [d' rānsé], a v nejvyšší chudobě a střídmosti, když posléze prchali v nesmírně namáhavých cestách za naprosté poslušnosti Svaté Řeholi, pak v těchto válečných časech ukázali obyvatelům Evropy přeslavné svědectví katolického náboženství i mnišského života plné krásných ctností. (Hag., II, cap. 12, G., Appendix – pp. 311-324).

V brabantském klášteře Aywières² [evjér], ctihodná **Alžběta de Wans** [d' van], mniška. Téměř od kolébky byla převelice oddána Kristu; rodiče ji ovšem proti její vůli provdali za úctyhodného vojáka, s nímž žila celý rok, avšak zůstala neporušenou pannou. Pak přijala řeholní hábit, říká se, že byla Abatyší v klášteře sv. Desideria ve francouzské oblasti Champagne [šampaň], ale vzdala se úřadu představené, a odešla do kláštera Aywières [evjér]. Asi po tři roky, kamkoliv šla, měla s sebou sošku Krista ukřižovaného; a pokud byla někdy sužována nečistými či odpornými myšlenkami, ruku nataženou z kříže si položila na hrud', čímž okamžitě všechny své zvrácené myšlenky zahнала. Poměrně často se mohla těšit z rozhovorů s anděli, zasloužila si také uzříť zesnulou svatou Lutgardu zářící ve slávě. Když se pak proslavila mnoha ctnostmi, nakonec byla povolána do svatební komůrky božského Ženicha. (Hag., n. 453).

2. července.

V klášteře Port-du-Salut³ [pór dü salü], roku 1859 odešel do nebe Důstojný Pán **Bernardin Dufour** [düfúr], Opat. Vykonaval duchovní správu, čím

---

1 *Vallis Sancta*, **La Valsainte**, je kartouza v distriktu Gruyère (Švýcarsko), založená 1295, zrušená 1778, v roce 1791 pak sloužila jako útočiště trapistům... (červen, pozn. 44)

2 *Acquiria*, **Abbaye d'Aywiers** byl klášter cisterciáček nedaleko Bruselu v Belgii. Založen v roce 1202 jako benediktinský, kolem 1215 se stal cisterciáckým, 1796 zrušen.

3 *Port-du-Salut* (lat. Portus Salutis) je trapistický klášter v malé obci Entrammes u Laval v severní Francii. Budovu už od 13. století obývají různé řeholní komunity, naposledy od roku 1707 řeholní kanovníci zrušení v roce 1791. V roce 1815 tam Dom Eugène založil trapistické převorství, které Pius VII. rok nato povýšil na opatství, jež existuje dodnes. (červen, pozn. 48)

dál tím více se jej však zmocňovala touha po samotě a modlitbě, takže se jako kněz ve svých čtyřiceti čtyřech letech, oděn v chudičkém šatu, vydal do zmíněného kláštera. Byl Rektorem u mnišek z nedalekého kláštera, a po deseti letech byl zvolen Opatem. V tomto úřadu pak působil dalších pět let. Postaral se o opravu budov, nejvíce se však staral o duchovní život, jemuž co možná nejvíce vdechoval život a ovládal jej smysl přesvaté Vůle Boží. V mnoha svých namáhavých zaměstnáních myslel pouze na Boha, a byl poslušen i těm nejmenším řeholním předpisům. Byl velmi pokorného ducha, chtěl plnit dokonce i službu v kuchyni, pokud mu v tom nějaký Návštěvník nezabránil. Všichni v něm obdivovali především lásku a nesmírný pokoj, jež vyzařovala jeho tvář. V něžné oddanosti ctil Nejblahoslavenější Pannu Marii, a když o ní mluvil v kapitule, jeho tvář vypadala jako když září žářem lásky. Pročež tedy na svátek Panny Marie získal i odpočinutí v nebi. (Hag., Suppl., n. 703 b).

Ve Španělsku, rázný muž **Diego Velasquez** [velaskes]. Od malička byl vychováván spolu s králem Sanchem [sančem]. Poté však se stal mnichem v klášteře Fitero,⁴ a když pevnosti Calatrava hrozilo nebezpečí od Saracénů, přesvědčil svého Opata svatého Raymunda, aby požádal krále o obranu tohoto sídla. Vznikl tedy nový rytířský Řád z Calatravy, a Diego se stal jeho Převorem. Po mnoha doložených vítězstvích se však roku 1195, když u města Alarcos utrpěl velikou porážku, uchýlil do kláštera svatého Petra ve městě Gumiel, kde na počátku 13. století zesnul v Pánu. (Hag., n. 362).

Též ve Španělsku byl v roce 1403 připojen k Blaženým v nebi zbožný konvrš kláštera Valbonne [valbon] **Macarius**, jenž zde po téměř dvacet let ve veliké poslušnosti, chudobě a čistotě bojoval v Pánu. Byl portýřem a s velikou trpělivostí a pokorou snášel všechny nepravosti a urážky laiků, kteří přicházeli do kláštera. Když poslední den svého života oznámil bratřím hodinu svého odchodu, s jedinečnou oddaností a veselostí uprostřed modliteb odešel k Pánu. Pověst jeho svatosti byla nejvíce upevněna tím, že byl pohřben v kostele, neboť ostatní byli pohřbíváni pouze v křížové chodbě. Stalo se tedy, že nad jeho hrobem byl vztyčen náhrobní kámen s epitafem, a takovou výsadu neměli ani samotní Opatové. (Hag., Suppl., n. 472 b).

---

4 *Fiterium*, **Monasterio de Santa María la Real** byl cisterciácký klášter ve městečku **Fitero** na severovýchodě Španělska nedaleko Pamplony. Založen 1140 z L'Escaladieu, zrušen 1835.